

НИКОЛА ИНДЖОВ
В ЧАСА НА НАШАТА ГИБЕЛ.
ВИКТОР ХАРА

chitanka.info

През есента на 1973 година само за няколко дни — между 11 и 15 септември — Чили загуби трима най-обичани свои синове. Те бяха президентът Салвадор Алиенде, поетът Пабло Неруда и певецът с китара Виктор Хара.

Последните фотографии на Салвадор Алиенде достигнаха до нас. Видяхме го с каска на главата, с автоматична пушка в ръце, а също така и с президентската лента на гърдите, но вече мъртъв, поставен в троноподобното кресло от защитниците на двореца „Ла Монеда“ като някакъв символ. Вероятно когато военните влизат най-после в откъртените от бомби и куршуми зали, тях ги посреща единственият останал на поста си — Народният президент Салвадор Алиенде с петна от собствената си кръв по копринената лента на властта.

Пабло Неруда угасна в дома си в Исла Негра. Чили бе вече с пребити от приклади уста и погребението му бе мълчаливо. Най-великият поет от тихоокеанското крайбрежие бе заровен набързо и в страшна тишина, защото фашизмът бе забранил и плача по поета. В същото време домът му бе преобърнат в търсене на забранени ръкописи. Когато се върнаха от гробищата, близките му намериха няколко от индианските керамични статуетки на фамилната колекция строшени от нещо кораво и тежко, вероятно офицерски ботуши.

Виктор Хара изчезна с народа, откаран на печално известния стадион в Сантяго. Между вратите на футболното игрище военните набърскаха всички ония, които им изглеждаха съмнителни. Там имаше всякакви хора, общото помежду им бе, че бяха невинни. Но народът трябваше да бъде сплашен и всички бяха сплашени, всички бяха заставени да стоят с ръце на тила.

Военните няма да разпознаят Виктор — казваше ми тогава един приятел. Той е с дръпнати очи, с едри скули, чернокос, набит, не много висок, типичен чилиец от планините. Той е като всички други там, в скотобойната на стадиона, ако сам не каже кой е, военните наистина няма да го разпознаят, ще го натикат в товарните вагони към някакъв концлагер...

Така говорехме тогава и се надявахме, че Виктор Хара ще премълчи своето име, че още веднъж ще се слее със своя народ, за да остане жив — макар и зад бодливата тел на островите около Огнена земя в антарктическите предели на Чили.

По-късно научихме, че са го унищожили заедно с китарата. Това бе всъщност логичният край на един борец, толкова ненавиждан от фашизма, колкото обичан от народа. С пончо през рамо, с китара в ръка, с хубава белозъба усмивка Виктор Хара бе любимият син на Чили. Каквото погледнеше с присмех Виктор Хара — над това се надсмиваше Чили. За каквото пролееше сълза Виктор Хара — за това страдаше и Чили.

Така го помня и аз...

Ние грешахме с моя приятел, като мислеме, че Виктор Хара ще остане жив, ако се слее още веднъж със своя народ. Не знаехме, не разбирахме, не предполагахме, че да се слееш с народа на Чили през есента на 1973 година, означаваше да загинеш, защото именно народът бе подложен на унищожение.

Бяха унищожавани хиляди хора с дръпнати очи, с едри скули, чернокоси, чернооки, набити, немного високи... Между тях бе Виктор Хара, той нямаше начин да остане жив, него го унищожаваха заради тях, тях — заради него.

По сведения на незнайни свидетели палачите са отрязали пръстите на ръцете му, за да не свири повече на китара. Унищожили са и самата китара — да не би да попадне у някого, чиито пръсти още не са отрязани.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.